

[Wihjelm]

kraft og kriminaliserer fagbevægelsens legale kampmidler, så kan vi heller ikke være uenige. Bortset fra, at det jo ikke kun er de borgerlige partier. Hvem er det, der har kriminaliseret fagbevægelsens legale kampmidler? Det er den socialdemokratiske regering.

Hvad er det så, fagbevægelsen og den socialdemokratiske top bruger denne erkendelse til ud over at forsøge at dække sig ind og at pacificere kritiske medlemmer ved at skrive disse ting? Dels er det nogle superkapitalistiske konklusioner i retning af strukturrationalisering gennemført ved offentlige udviklingskontrakter og erhvervspolitisk råd og andre statskapitalistiske og korporativistiske skridt, som viser, at man stadig fundamentalt hylder klassesamarbejdsideologien trods alle erfaringerne med indkomstpolitikken. Dels er det de fortærskede ideer om, at lønmodtagerne skal forpligtes til at lade sig integrere i dette klassesamarbejde og forpligtes til at bruge en større eller mindre del af deres indkomst til at foretage de risikobetonede investeringer, som privatkapitalen ikke vil røre ved, i hvert fald ikke så længe finansministeren kan tilbyde dem 17 pct. for at være aldeles passive.

Først og sidst har den socialdemokratiske LO-top ved sin optræden op til overenskomstsituationen været i direkte strid med den gryende erkendelse af indkomstpolitikens funktion, som SID-pjecen ellers giver nogle eksempler på som nævnt. Den har lagt op til en overenskomstfornyelse baseret på en fortsat indkomstpolitik, som ikke er mindre præget af løntryk og kapitaltilskud end den hidtidige. Den har solgt ud af alle overenskomstkravene, og i et notat udarbejdet sammen med regeringen har den tilbudt real-lønsnedgang, udsalg af dyrtidsportionerne, afkald på SIDs krav om en genforhandling af overenskomsterne osv. Og den har ikke bare ved notatet sammen med regeringen, men helt tilbage til LOs repræsentantskabsmøde i efteråret, stilet direkte imod et regeringsindgreb og derved direkte bidraget til undergravning af forhandlingsretten, til skredet i retning af den korporativistiske stat, til nedbrydning af fagbevægelsen og til den kriminalisering af faglige kampmidler, som SID-pjecen taler om. Alt sammen noget, man ved højtidelige, men uforpligtende lejligheder har vendt sig imod.

Det er grunden til, at vi synes, dagsordensforslaget skulle tale lidt mere konkret også om notatets indhold, end der bliver gjort ved kun at sige: ingen indgreb.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg har ved en enkelt lejlighed i tidens løb været nødt til at korrigere i hvert fald i ord, hvad mit partis ordfører, hr. Brusvang, har sagt om forskellige legemsdele, men der er i hvert fald ingen brug for korrektion i dag. Det kunne aldrig falde mig ind at korrigere, hvad hr. Brusvang har sagt, i forhold til, hvad hr. Glensgård refererede. Så uebehjælpssomt og primitivt, som hr. Glensgård udtrykte det, kan ingen andre have udtrykt det og slet ikke hr. Brusvang.

Det, hr. Brusvang har sagt, kan jeg fuldt bekræfte. Centrum-demokraterne er det eneste parti her i folketinget, der vedgår, at vi ikke kan afskaffe arbejdsløsheden. Alle de andre kan. De skylder bare at bevise det, men det kan de altså.

Dernæst har hr. Brusvang sagt til regeringen: lad være med at lægge alt for stor vægt på de 6½ mia kr. eller de 8 mia kr. Det er ikke livet om at gøre. Det siger vi gerne, og det er da bl. a., fordi vi selv er kommet med tanker om, på hvilken måde man kunne risikere at få et noget større valutaunderskud, blot man samtidig kombinerede det med skattelettelser osv. Det skal jeg ikke drage frem nu, idet det vigtigste for os at sige til regeringen er: vi opfordrer ikke regeringen til at gribe ind, lad endelig parterne blive ved, men vi opfordrer sandelig heller ikke regeringen til under ingen omstændigheder at gribe ind. Tværtimod kan vi tilsige, at skønner regeringen, at tiden er inde, kan man regne med centrum-demokraternes støtte til et sådant indgreb.

Vi kunne selvfølgelig aldrig stemme for retsforbundets dagsordensforslag, for det ville jo betyde, at det værn, vi nu har mod blokade, mod fysisk blokade, ville ryge ved den lille fikse dagsorden. Det er vi så stolte over og så glade for, det værn, vi fik mod blokader her for et par år siden, så det skal naturligvis ikke væk.

Centrum-demokraterne ønsker ikke, at afgørelsen skal træffes i folketinget, men kan parterne ikke finde ud af det, så må vi da som før gøre det. Som sagt, det er regerin-